

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

9. března 2014

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: LEVITICUS 16, ŽALM 119:1-40, 2. KORINTSKÝM 12-13

JAK PŘISTUPOVAT K BOHU

Během doby, kdy Izrael putoval po poušti, byl ústředním místem jeho bohoslužby tabernákl. Byl umístěn v samém středu tábořiště a všechny kmeny byly soustředěny okolo něj. Když byl tabernákl dokončen, byl naplněn Boží slávou jako znamením Jeho souhlasu a Jeho přítomnosti ve středu Jeho lidu. Důvod k jeho postavení je uveden v knize **Exodus 25:8**: „*Ať mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich.*“ Bůh chtěl přebývat u svého lidu, aby mu byl nablízku a aby byl Jeho lid nablízku Jemu. Přes to přese všechno však mezi Bohem a Jeho lidem vždy zela propast. Ač byl Bůh tak blízko, Izraelité nesměli vstoupit do nejsvětější svatyně, kde se měl Bůh podle svého slibu setkávat s lidmi (**Exodus 25:22**). Do tabernáku směli vstoupit jenom kněží a pouze nejvyšší kněz směl vstoupit do nejsvětější svatyně, a to pouze jediný den v roce.

To, co se odehrávalo v tento zvláštní den, Den smíření (Jom kipur), je popsáno v prvním z našich každodenních čtení v knize Leviticus 16. V prvním verši si všimněme odkazu k předchozím událostem popsaným v knize Leviticus 10, kde se dva starší Áronovi synové snažili přistoupit před Hospodina s cizím ohněm. Je očividné, že se do nejsvětější svatyně snažili vstoupit bez povolení. Úplně první propast mezi Bohem a člověkem byla výsledkem hříchu v zahradě Edenu. Nyní se Bůh na příkladu hříchu Áronových synů snažil ukázat, že by k Němu lidé neměli přistupovat způsobem, který si sami zvolí, ale tak, jak jim On sám přikázal. Je rovněž třeba zdůraznit, že následovat tuto cestu nebo ji odmítnout je otázkou života a smrti. Áronovi synové zemřeli při pokusu přiblížit se k Bohu svým vlastním způsobem. Zatímco svět okolo nás se stále více otevírá „uctívání koho kdo chce a jak chce“, my si musíme ujasnit, že existuje pouze jediný přijatelný způsob, jak přistupovat k Bohu – v Pánu Ježíši Kristu s důkladným porozuměním Bohu, Jeho Synovi a Jeho záměru s tímto světem.

Vše, co se odehrávalo v onen den, bylo vysoce symbolické. Různé podrobnosti nám dokreslují různé obrazy a otevírají různé vhledy do jednotlivých aspektů smířčího díla Pána Ježíše Krista. Účelem Dne smíření bylo očistit Izrael od jeho hříchů (**Leviticus 16:16-17, 34**). Aby k tomu mohlo dojít, nejvyšší kněz musel vejít do nejsvětější svatyně, která představovala přítomnost samotného Boha. Problém propasti však stále přetrvával: Jak může smrtelný, hříšný člověk přistoupit k Bohu? Nejvyšší kněz za sebe nejprve musel přinést oběť (býka). Musel se rovněž umýt a převléknout z jemného, barevného oblečení do prostého bílého lnu. To byl symbol dokonalého stavu, v němž by se měli nacházet ti, kdo přistupují k Bohu – bílý len symbolizuje spravedlnost světců (**Zjevení 19:8**). To je samozřejmě obraz Ježíše Krista, který jakožto dokonalý člověk mohl přistoupit k Otci a který vstoupil do nejsvětější svatyně na nebi, ne jednou za rok, nýbrž jednou pro vždy (**Židům 9:11-12,24-28**).

I ony dvě kozy představují Pána Ježíše. Koza určená Hospodinovi musela zemřít a její krev byla přinesena do nejsvětější svatyně. Tato oběť byla nazvána obětí smířčí a jejím prostřednictvím lidé odčiňovali své hříchy. To je jasný odkaz na oběť našeho Pána Ježíše Krista za naše hříchy (viz citace z Židům 9 výše). Je zajímavé, že hříchy nebyly vyznávány nad kozou, která byla obětována, ale nad tou, která měla být poslána zpět. Tímto způsobem jsou tyto dvě kozy propojeny, aby se staly jednou obětí (obě jsou v podstatě použity ke smířčímu aktu, **verše 10 a 15-16**). Jedna z nich představuje Kristovu oběť a druhá zmrtvýchvstalého Pána, kterému byl darován život i přes hříchy, které na něj byly vloženy (**Izajáš 53:6,10**).

S knihou Leviticus jsou spojeny určité problémy, nemusíme se jimi však zabývat. Obětní koza, která měla být vypuštěna do pouště a kterou některé překlady nazývají Azazel, byla komentátory spojována s nějakým démonem či dokonce se Satanem. Právě podle ní má na populárních obrázcích ďábel rohy. Tyto tradice nejsou biblické a pocházejí z daleko pozdější doby. Hebrejské slovo Azazel znamená prostě „koza, která má být poslána pryč“. Bůh by neměl žádný zájem na tom, aby v

nejvýznamnější den náboženského roku Jeho lidu bylo usmiřováno jakési démonické božstvo nebo ďábel. Na tyto nesprávné myšlenky přišli daleko později lidé, kteří již podlehlí uctívání démonů.

Dalším drobným problémem je, že podle židovské tradice obětní koza ve skutečnosti nepřežila, ale byla v poušti svržena ze srázu, což poněkud kazí obraz Kristovy oběti, která vyvrcholila ve zmrtvýchvstání. Opět se však nemusíme znepokojovat, protože tato tradice byla zavedena až daleko později. Existují dva dobré důvody pro to, že by obětní koza měla zůstat naživu. První se nachází v samotném Zákoně. Jsou zde dvě místa, kde se provádí podobný rituál, obě souvisejí s očištěním od lepry. V těchto případech jde o dva ptáky, z nichž jeden je obětován a druhý je vypuštěn poté, co je ponořen do krve prvního, čímž jsou opět oba propojeni (**Leviticus 14:4-7, 49-53**). Stejně jako je živý pták ponechán naživu a puštěn na svobodu, měla by být ponechána naživu i živá koza. Druhý důvod nacházíme v Novém zákoně v Lukášovi 4. Zde je v **Lukášovi 4:29** Ježíš vyhoštěn z města, aby byl svržen ze srázu, stejně jako koza v židovské tradici. Ježíš však projde středem davu a odchází, jak se zdá, zcela v duchu Dne smíření. Jako Hospodinova koza měl zemřít jako oběť na Golgotě, ale jako obětní koza měl žít a ne být svržen ze srázu, aby zemřel předčasnou smrtí.

Posviťme si nyní sami na sebe – jak můžeme přistoupit k čistému a svatému Bohu, když jsme všichni tak hříšní? Nebýt Pána Ježíše, nebylo by to možné; stáli bychom spolu s Izraelity před tabernáklem, dívající se na něj z dálky, neschopni se k němu ani přiblížit. Nyní však v Pánu přišlo cosi nového. Jeho smrt a zmrtvýchvstání nám otevřely cestu k Bohu. Při jeho smrti se roztrhla opona, která zakrývala cestu k nejsvětější svatyni.

Apoštol Pavel to v **Židům 10:19-20** popisuje takto: „*Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvážit vejít do svatyně cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla.*“ Slovo odvážit se znamená, že máme svobodu slova. Můžeme tedy předstoupit před Boha a bez zábran mu vypovědět všechna svá trápení. Dříve v Židům apoštol mluví o naší naději takto: „*V ní jsme bezpečně a pevně zakotveni, jí pronikáme až do nitra nebeské svatyně*“ (**Židům 6:19**). V modlitbě prosíme o to, co, jak doufáme, se jednou s Boží milostí stane skutečností – abychom mohli přistoupit k samotnému Bohu. Přistoupíme k němu jako dokonalí lidé, prosti hříchu. Nyní bychom však měli začít vstupovat do nejsvětější svatyně v modlitbě. Ve své mysli vstupujeme do samotného trůnního sálu na nebesích, neodvažující se zdvihnout oči, ale s vědomím přítomnosti Boha a Jeho Syna po jeho pravici, který se za nás přimlouvá.

Musíme však mít jasno v tom, že nemáme právo dlít v Boží přítomnosti, pokud jsme nebyli omyti ve vodě křtu a neoblékli Krista jako oděv, který by zahalil naše hříchy (**Galatským 3:27**). V Kristu však musíme přistoupit „*před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou*“ (**Židům 10:22**). V Pánu se nemusíme bát toho, že budeme potrestáni smrtí, nýbrž můžeme najít útěchu ve vědomí, že existuje milující Bůh a soucitný nejvyšší kněz.

Když nyní lámeme chléb, zamysleme se nad obětí našeho Pána ve všech jejích aspektech; jejím prostřednictvím Mistr vstoupil do nejsvětější Boží přítomnosti a poskytl nám ochranu, abychom i my měli přístup k Otci. Musíme si vážit toho, jakého požehnání se nám dostalo, že můžeme přistupovat k Bohu skrze Pána Ježíše Krista.

Postupme ještě o krok dále a jak jen to je možné, ukažme tuto lásku ostatním lidem. „*Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný. Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův*“ (**Židům 10:23-25**).